

Aika- ja perhekäsitykset ruuhkavuosien määrittäjänä

Noora Kaartti & Pirjo Korvela

1 Johdanto

Tämän luvun artikkelit muodostavat kokonaisuuden, jossa tarkastellaan arkea ruuhkaista elämänvaihetta elävien perheiden näkökulmasta. Ensimmäisessä artikkelissa huomio kiinnitetään erityisesti monitulkintaisen niin sanotun ruuhkavuosi-ilmion määrittelemiseen ja jälkimmäisessä arjen joustavaan rakentumiseen ruuhkaisessa perhevaiheessa.

Perheiden ruuhkavuodet on käsite, jota käytetään lähinnä arkikielessä tai erilaisissa elämäntaito-oppaissa, joissa annetaan toimintaohjeita ruuhkaisista vuosista selviytymiseksi (Joutsenniemi & Mustonen, 2013; Perho, 2013). Ruuhkaisia vuosia perheiden elämänvaiheena on tutkittu monissa viimeaikaisissa perhetutkimuksissa ja työn ja perheen yhteensovittamista käsittelevissä tutkimuksissa (esim. Turpeinen & Toivanen, 2008; Rönkä, Malinen & Lämsä, 2009; Miettinen & Rotkirch, 2012; Ochs & Kremer-Sadlik, 2013), mutta niissä ei ole paneuduttu ruuhkavuosi-käsitteen määrittelemiseen. Kirjallisuudessa käsite paikantuu Kirsi Hiilamon (2003) ajatukseen ruuhkavuosien rakentumisesta perheen ja vanhemmuuden kentässä. Vaikka ilmiö liittyy vahvasti perheen sisäiseen toimintaan, se tulee näkyväksi vasta yksilön, perheen ja yhteiskunnan välisessä keskinäisessä vuorovaikutuksessa, jota tarkastelemme tässä artikkelissa internetin keskustelupalstoilla käytävästä puheesta, jonka aiheena on muun muassa perheen ajankäyttö sekä kodin ja työn jännite.

Tarkastelemme ensin kirjallisuuden pohjalta yhteiskunnassa esiintyviä erilaisia aikakäsityksiä, jotka vaikuttavat perheen arkitoimintaan ja selittävät osaltaan myös ruuhkavuosien rakentumista. Kaikkea perheen toimintaa leimaa ajankäyttö. Perheenjäsenet käyvät töissä, koulussa, päiväkodissa ja harrastuksissa ja viettävät yhteistä aikaa kotonaan. (Miettinen & Rotkirch, 2012, s. 87–93.) Perheen yhteinen aika on muuttunut viime vuosikymmenien aikana: nykyään lähes kaikilla perheillä on kotona käytössään teknisiä välineitä, kuten televisio ja tietokone, joihin uppoutuu yhä enemmän aikaa. Tekniikan kehitys on mahdollistanut myös työn tuomisen kotiin. (Kivimäki, 2003, s. 192; Haavio-Mannila, 1984, s. 184–185; Pääkkönen, 2010,

s. 85–87.) Internet on mahdollistanut myös uudella tavalla tuotettujen sosiaalisten aineistojen tutkimisen. Tarkastelimme perheen arkeen liittyviä keskusteluja, jotka tuottavat ruuhkavuosipuhetta, erilaisten aikakäsitysten ja perhekäsitysten näkökulmasta. Havaitimme, että perheen yhteisöllisyyttä korostavassa ja yksilöllisyyttä huomioivassa tavassa asennoitua elämään yhdistyvät molemmat perhekäsitykset: sekä familistinen että individualistinen. Nimesimme tämän lähellä Jallinojan (1985) käyttämää modernin perheen käsitettä olevan asenteen tiimiperhekäsitykseksi. Tiimiperhe kykenee dynaamisen aikakäsityksen turvin kuormittumatta jopa ohittamaan ruuhkavuosina pidetyn ajanjakson.

2 Aikakäsitysten muutos yhteiskunnan kehityksen taustalla

Yhteiskunnan kehitystä voidaan selittää esimerkiksi aikakäsityksien muutoksella. Aikakäsitykset voidaan jakaa kolmeen luokkaan: esimoderniin, teolliseen ja informaatioajan aikajärjestykseen. (Julkunen, 2010.) Esimodernille ajalle oli tyypillistä luonnon kiertokulun seuraaminen, jolloin työt tehtiin tarpeen vaatiessa kelloon katsomatta. Aika oli syklistä ja tehtäväsuuntautunutta, jolloin tehtävän suorittaminen meni ajankulun edelle. Teollisen aikakäsityksen tyypilliset piirteet ovat lineaarisuus, kumulatiivisuus ja kontrolloivuus. Aika käsitteenä ymmärretään jatkuvassa liikkeessä olevana elementtinä, jossa työntekijä on orientoitunut tehtävien sijaan aikaan: työpäivä päättyy kellon osoittamana aikana. (Julkunen, 2010, s. 169–173; Pääkkönen, 2010, s. 20–21.)

Suomalaisessa nyky-yhteiskunnassa eletään aikaa, jolloin teollisen aikakäsityksen rinnalle on nousemassa informaatioajan aikakäsitys (Julkunen, 2010, s. 176–180; ks. myös Julkunen, Nätti & Anttila, 2004, s. 23–26). Informaatioajan aikakäsitystä kuvataan tehtävien samanaikaisuudella, toisaalta kontrolloimattomuudella (Pääkkönen, 2010, s. 21) ja pyörteisyydellä, jolla tarkoitetaan otteen hellittämistä aikatauluista ja kellosta (Julkunen, Nätti & Anttila, 2004, s. 24). Informaatioajalle on tyypillistä myös äärettömyys ja toisaalta ajan ymmärtäminen sykäyksenomaisena yksikkönä, mistä on esimerkkinä informaation siirtyminen sormia näpsäyttämällä maailman joka kolkkaan (Pääkkönen, 2010, s. 21). Uudessa aikakäsityksessä eletään samanaikaisesti erilaisia aikakäsityksiä, eikä nykyistä suomalaista yhteiskuntaa voida kuvata vain yhden aikakäsityksen valossa (Julkunen, 2010, s. 177).

Ajankäytössä on nähtävissä tietynkaltaisia trendejä ja muutoksia, kuten Julkusen (2010) nimeämät aikakäsitykset osoittavat. Mukailimme Pääkkösen (2010, s. 24) esittämää tiivistystä Garhaimmerin (1999) aikatrendeistä. Osa perheistä kokee, että aikaa on vähemmän kuin ennen, jolloin yksilöillä on vähemmän aikaa nukkua tai aterioida (Pääkkönen, 2010, s. 24). Tutkimuksessamme erityisesti perheen ja työn yhteensovittamisen dilemma

liittyy tähän keskusteluun. Puhutaan myös ajan tihentymisestä, jolla tarkoitetaan esimerkiksi lyhyempiä koulutusaikoja ja nopeaa siirtymistä työelämään. Toisaalta tihentyminen kuvaa sitä, että useita asioita hoidetaan samanaikaisesti. Nykyään esimerkiksi perinteisen teollisuustuotannon ohella informaatioteknologiaa hyödyntävä työ ei ole sidottu kellonaikaan ja kaupat ovat auki ympärivuorokautisesti. Tämä trendi näkyy myös työn kotiin tuomisena, jolloin työtä voidaan helposti jatkaa työajan ulkopuolella. Työajan hajoaminen voi näkyä kotona perheen yhteisen vapaa-ajan vähentymisenä ja esimerkiksi perheen yhteisen aterioinnin loppumisena. Toisaalta eurooppalaisena aikatrendinä näyttäisi olevan myös lisääntynyt vapaa-ajan viettäminen kotona. Lisäksi uudelle ajanjaksolle on ominaista pyrkimys suunnitella ja hallita ajankäyttöä aikatauluttamalla. (Pääkkönen, 2010, s. 24–25.)

Ajan käsitteellistäminen moninaisena ilmiönä auttaa ymmärtämään perheiden jokapäiväisen elämän kokonaisuutta. Aika on sidoksissa tiettyyn tilaan ja paikkaan (Giddens, 2006, s. 147–149). Perheen aikaa on jaoteltu erilaisiin lajeihin: välttämättömään, sovittuun ja omistettuun aikaan sekä vapaa-aikaan. Nukkuminen ja syöminen ovat esimerkiksi välttämättömää aikaa. Sovittua aikaa kulutetaan kouluissa ja työpaikoilla, ja se lohkaisee ison osan yksilöiden vuorokausiajasta. Omistettu aika on omalle itselle tiettyyn aikaan ja paikkaan varattavaa aikaa. Tällaisia ovat esimerkiksi harrastukset, vapaaehtoistyö ja ystävien näkeminen. Vapaa-aika on aikaa, joka jää yli muista kolmesta aikalajista, jolloin voidaan katsoa esimerkiksi televisiota ja loikoilla. (Miettinen & Rotkirch, 2012, s. 16; ks. myös Ås, 1978.)

Aikaan liittyvässä keskustelussa nousee usein esille puhe kiireestä. Kiire rakentuu kokemuksesta, ettei kaikkea ehditä tehdä annettuun aikaan mennessä. Kiireen kokemisesta on syytä erottaa aikapula, joka voi olla yhteydessä kiireen tunteeseen. (Miettinen & Rotkirch, 2012, s. 90.) Tutkimuksemme kannalta tunne aikapulasta liittyy kiinteästi ruuhkavuosi-ilmiöön, koska aikapula on kiinteämmin yhteydessä yhteiskunnan muutoksiin kuin kiire. Kulttuuri erilaisine normeineen määrää, mihin aika tulisi käyttää. Perheiden arjessa aikapula ja kiire kulkevat usein käsi kädessä. (emt., s. 90–91.) Kiireeseen ja aikapulaan liittyvä tematiikka nousee esille erityisesti perheen ja työn yhteensovittamisessa, vaikka työajan lyhentymisen ja vapaa-ajan lisääntyminen ovat olleet selkeitä trendejä vuosikymmenien ajan (Kivimäki, 2003, s. 190–191).

3 Perhekäsityksien aaltoileva luonne

Perheen voidaan kuvata aaltoilevan yhteiskunnan muutoksien mukana: yhteiskunnassa tehdyt ratkaisut ja päätökset muovaavat perheen ajattelu- maailmaa, ja perhe pyrkii mukailemaan yhteiskunnan kehitystä (Jallinoja, 1985, s. 20; 2006, s. 260–263). Toisaalta muutos voi lähteä myös perheen si-

sältä, yksilöstä, joka päättää vastustaa vallalla olevia käsityksiä ja toimintatapoja (vrt. Jallinoja, 2006, s. 268–269). Näin yhteiskunnassa korostetaan vaihdellen joko perheen tai yksilöiden näkökulmaa (emt., s. 264–267).

Kaikkien sellaisten käsitysten, ajatusten ja toimenpiteiden, jotka pyrkivät vahvistamaan perhettä, voidaan katsoa edustavan familistisia perhekäsityksiä. Familismin juuret ovat paikannettavissa kristilliseen arvomaailmaan. (Jallinoja, 1985, s. 21–22.) Familismi voidaan kiteyttää kolmeen ulkoiseen tunnusmerkkiin: 1) parin on avioiduttava virallisesti, mikä luo suhteelle kestävyyttä, 2) parin on hankittava paljon lapsia, jotta perheenjäsenen egoismi vähenisi, ja 3) parisuhteen on kestettävä puolison kuolemaan saakka. Familistisessa perhekäsityksessä kaikkien ratkaisujen taustalla on perheen ensisijaisuus. (Jallinoja, 1984, s. 57; vrt. Raijas, tämä teos.)

Individualismin periaatteet kääntyvät yhteisöstä yksilöön (Karhu 1998, s. 157). Individualismin ulkoisina tunnusmerkkeinä voidaan pitää aikuisiän naimattomuutta ja pientä lapsilukua, samoin kuin avoliittoa ja avioeron mahdollisuutta. Aikuisiän naimattomuus perustuu itsensä kontrolloinnin ihanteeseen, koska itsen hallinta on helpompaa yksin eläen kuin perheen keskellä. Pientä lapsilukua pidetään niin vanhempien kuin lastenkin etuna, koska tällöin lapsi saa enemmän huomiota, kun sitä ei tarvitse jakaa useammalle lapselle. Pieni lapsiluku mahdollistaa myös perheen molempien vanhempien ansiotyössä käyntiä, mitä arvostetaan ja pyritään tukemaan kaikin mahdollisin keinoin. Individualismin mukaan ihminen rakastuu elämänsä aikana useita kertoja, joista jokin liitto johtaa avo- tai avioliittoon. Avo- ja avioero ovat sallittuja, jos eläminen parisuhteessa on joutunut umpikujaan. (Jallinoja, 1984, 44, 55, 57; vrt Raijas, tämä teos.)

Yhteiskunnassa perhekäsitykset ovat jatkuvassa liikkeessä. Individualistinen perhekäsitys syntyi alun perin yhteiskunnassa vallinneen laajemman yksilöllistymiskehityksen myötä vastareaktiona perheen tiivistä yhteisöllisyyttä korostavalle familistiselle perhekäsitykselle. Toisaalta familismi alkoi uudestaan vahvistua kritiikkinä yhteiskunnallisen asenneilmas-
ton muututtua liian individualistiseksi. Tällöin ajateltiin, että yhteiskunnalliset ongelmat olisivat individualismin seurausta. Familismi on jälleen vahvistunut, mutta on hiipumassa. (Jallinoja, 2006, s. 266–267; ks. myös Ranssi-Matikainen, 2012, s. 22–62.) On kuitenkin merkittävää korostaa, että samanakin ajankohtana ihmiset päätyvät erilaisiin ratkaisuihin, mikä näkyy esimerkiksi modernin perheen syntymisenä. Modernissa perheessä yhdistyy sekä familismin että individualismin ihanteita. (Jallinoja, 1984, s. 96; ks. myös Virkki, 1994, s. 6.) Moderni familismi syntyi yleisen yhteiskunnallisen modernisaatiokehityksen ja perhekeskeisyyden välisestä ristiriidasta. Jokaisessa uudessa tulemisessa familismi on muuttunut modernimmaksi. Modernissa familistisessä perhekäsityksessä individualismi näkyy valinnanvapauden korostamisena. Modernin perheen ratkaistavaksi jää, painotettuuko perheessä enemmän individualismi vai familismi. (Jallinoja, 1984, s. 74; 2006, s. 131, 269.)

Modernin perheen käsitettä lähelle tulee tiimiperhe, joka tavallaan myös tasapainoilee familismin ja individualismin, yhteisöllisyyden ja yksilöllisyyden välillä sekä kykenee mukautumaan ja muuttamaan toimintatapojaan yhteiskunnan kehityksen mukana (Dencik, 1997). Dencikin tarkastelussa tiimiperhe edustaa perhetyyppiä, jossa yhteisöllisyys ja yksilöllisyys ovat molemmat vahvoja. Molempia arvostetaan ja pidetään yhtä tärkeinä. Perinteisessä patriarkalisessa perhekäsityksessä yhteisöllisyys on vahvaa ja yksilöllisyys heikkoa. Perhetyyppiä, jossa yksilöllisyys on vahvaa ja yhteisöllisyys heikkoa, kutsuttakoon vaikka perheeksi, joka syö samasta jääkaapista eri aikaan (swing-door family). Neljättä tyyppiä, jossa sekä yhteisöllisyys ja yksilöllisyys ovat heikkoja, hän nimittää sosiaaliseksi akvaarioksi. (Dencik, 1997, s. 266–269.)

4 Tutkimuskysymykset, aineisto ja analyysimenetelmät

Tutkimuksessa selvitämme, miten ruuhkavuodet voidaan käsitteenä määrittellä. Tutkimuksen päätavoitteena on ymmärtää, miten ruuhkavuodet rakentuvat 2000-luvun Suomessa. Ruuhkavuosien rakentumista selvitetään kolmen tutkimuskysymyksen avulla.

Ensimmäisenä tutkimustehtävänä selvitämme aineistolähtöisesti, *miten ruuhkavuosipuheessa ilmenevät erilaiset aikakäsitykset eli miten ruuhkavuosiin liittyvästä ajasta puhutaan*. Toisena tutkimustehtävänä selvitämme aineistolähtöisesti, *miten perhekäsitykset ilmenevät ruuhkavuosipuheessa*. Kolmantena tutkimustehtävänä selvitämme edelliset analyysit yhdistämällä, *miten ruuhkavuodet rakentuvat ja määrittyvät aika- ja perhekäsitysten avulla*.

Tutkimusaineisto on kerätty neljältä internetin keskustelupalstalta: Kaksplus, Vauva, Suomi24 ja Plaza Ellit. Olemme käyttäneet keskustelupalstojen valikoinnissa perheeseen, harrastuksiin, kotitöiden työnjakoon ja ruuhkavuosi-käsitteeseen liittyviä hakusanoja. Hakusanojen valinta pohjautuu aikaisempaan tutkimukseen ruuhkavuosista ja perheiden kiireellisestä arjesta (Hiilamo, 2003; Rönkä, Malinen & Lämsä, 2009; Ochs & Kremer-Sadlik, 2013).

Tutkimusaineisto koostuu keskustelupalstoilla käydystä 15 keskusteluketjusta (taulukko 1). Keskusteluketjut on numeroitu (1–15) teksinäytteiden paikantamiseksi. Keskustelut käytiin vuosina 2006–2012 seuraavista teemoista: perheen ajankäyttö, kotitöiden epätasainen työnjako, perheen yhteinen aika sekä työn, perhe-elämän, opiskelun ja lastenhoidon yhteensovittaminen. Keskusteluihin osallistui 203 nimimerkkiä, ja analysoitavien kommenttien määrä oli 268 kappaletta. Analysoitavien kommenttien ja kirjoittajien määrän eroa selittää se, että osa kirjoittajista osallistui keskusteluun usealla kommentilla. Kirjoitusten sisällön perusteella useimmat kirjoittajat pystyi päättämään sukupuoleltaan naiseksi.

Taulukko 1. Tutkimusaineiston kuvaus

<i>Keskustelupalsta</i>	<i>Ajanjakso</i>	<i>Aihe</i>	<i>Kommentit</i> <i>F</i>	<i>Kirjoittajia</i> <i>f</i>
Kaksplus[1]	17.–18.11.2011	miehen liiallinen harrastaminen	22	18
Kaksplus[2]	29.5.2011	työn ja perheen yhdistäminen	7	7
Kaksplus[3]	9.2.2011	millaista ”kuuluu” olla?	12	10
Kaksplus[4]	24.7.2009	miehen harrastukset	14	10
Kaksplus[5]	8.7.2009	perheen yhteinen aika	16	8
Suomiz4[6]	22.5.–4.6.2012	todelliset ruuhkavuodet, väsyttää	17	17
Suomiz4[7]	25.8.–3.10.2007	isän harrastukset	13	13
Plaza Ellit[8]	5.–12.4.2010	ongelmana puoliso, jonka harrastukset tärkeempiä kuin perhe	34	25
Plaza Ellit[9]	24.7.–6.8.2008	isän poissaolot ja aikaaviävät harrastukset	19	17
Plaza Ellit[10]	24.–30.10.2008	elämän ruuhkavuodet	70	42
Plaza Ellit[11]	21.11.2006	työn ja lastenhoidon yhdistäminen	5	5
Vauva[12]	8.3.2012	mies ja harrastukset	3	3
Vauva[13]	25.2.2012	harrastuksiin kuljettaminen	11	8
Vauva[14]	11.3.2011	työ, perheen ja opiskelun yhdistäminen	11	8
Vauva[15]	20.6.–21.8.2008	kotityöt ja lasten hoitoon vieminen ja hakeminen	14	12
Yhteensä			268	203

Aineistona keskustelupalstat on sosiaalinen median muoto, jossa kirjoittajat saavat emotionaalista, välineellistä ja yhteisöllistä tukea toisiltaan (Eriksson, 2013; vrt. Raijas, tämä teos). Kirjoittajat saavat emotionaalista tukea jakamalla verkkokeskusteluissa turhautumistaan ja kertomalla stressaavista asioista. Välineellinen tuki on asiantuntijaneuvojen ja tietojen jakamista. Yhteisöllinen tuki on ryhmän kontrollia, joka estää yhteisten sääntöjen rikkomista. (Brady & Guerin, 2010, s. 14–15.) Kirjoittajat voivat turvallisesti esiintyä verkossa ilman omia nimiään (Eriksson, 2013). Näemme keskustelupalstat avoimena yhteisönä, jossa kirjoittajat antavat vapaasti lukea kommenttejaan ilman sisään kirjautumista. Julkisuus tekee keskustelupalstoista tutkijalle avoimia kenttiä, joissa tutkijan ei tarvitse pyytää kirjoittajien suostumusta tutkimukseen. (vrt. Mo & Coulson, 2009, s. 372.)

Koska tutkimuksessamme pyrimme ymmärtämään ruuhkavuosia rakentavia ja kuvaavia tekijöitä, käytämme niiden selvittämiseksi diskurssianalyttistä menetelmää soveltaen. Tämänkaltainen lähestymistapa antaa mahdollisuuden aineistolähtöiseen, käsitteelliseen tulkintaan ruuhkavuosi-ilmioistä, josta ei juuri ole aikaisempaa tutkimustietoa.

Tutkimuksemme ankkuroituu suomalaiseen diskurssianalyttiseen perinteeseen (Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993; 1999). Katsomme kielenkäytön ja toiminnan taakse pitämättä yksilöiden tekoja ja toimintaa ruuhkavuotta selittävänä ilmiönä. Tekstin taakse pääseminen mahdollistaa tulkinnan. (ks. esim. Smith, 1999, s. 154–156.) Tutkimuksessa etsitään tapoja, joilla keskustelijat kuvaavat ruuhkavuotta ja siihen kuuluvia käytäntöjä, sekä syitä, joita ruuhkavuosiin liitetään (vrt. Jokinen, Juhila & Suoninen, 1999, s. 18). Diskurssianalyysi on myös perusteltu valinta tutkimuksen moniulotteisen ruuhkavuosi-ilmion takia, joka metaforisena käsitteenä luo yksilöille omat mielikuvat ja selitykset kyseisestä kohteesta (Kuusela, 2004, s. 36–37).

Diskurssianalyttinen perinne nojautuu tieteenfilosofisesti sosiaalisen konstruktivismiin perinteeseen, jossa kieltä ei ymmärretä suorana linkkinä todellisuuteen, vaan osana todellisuutta itseään (Jokinen ym., 1999, s. 9). Kieli toimii siis todellisuuden välittäjänä. (Jokinen ym., 1999, s. 9). Konstruktivistisesti suuntautunut tutkija tiedostaa ihmisten käsitysten linkittyvän tiettyyn historialliseen ja kulttuuriseen viitekehykseen sidotuiksi. (Tynjälä, 1999, s. 37.) Kieli ei ole missään yksinkertaisessa suhteessa maailmaan, vaan maailma rakennetaan puheessa, mikä mahdollistaa rinnakkaisia ymmärryksiä maailmasta (Juhila, 1999, s. 162). Sanoja ja sanontoja ei saisi ajatella itsestäänselvyyksinä, mikä auttaisi tutkijaa liittämään ne osaksi kielellis-kulttuurista systeemiä. (Suoninen, 1992, s. 14).

Aikaisempi tutkimus osoittaa, että diskursseihin sitoutuu valtarakennelmia (Foucault, 1986). Diskursseihin sitoutunut valta rakentaa ruuhkavuosipuheesta kontrolloitua ja säädeltyä. Diskursiivinen käytäntö, jolla tarkoitetaan historiallisia, anonyymeja sääntöjä tietyssä kontekstissa, määrittelee, mitä ja miten jotain voidaan ilmaista. (Husa, 1995, s. 45.) Tämän perusteella voidaan olettaa ruuhkavuosipuheen ilmentävän jotain yhteisesti ymmärrettyä käytäntöä, joka ilmenee keskustelupalstoilla. Analyysissä valtarakennelmia saadaan esiin vertailemalla diskurssien välisiä ja sisäisiä suhteita. Käytännössä tämä tarkoittaa, että kategorisoimme ruuhkavuosipuhetta sisällöllisesti samoihin teemoihin ja etsimme valta-aseman saaneita diskursseja (ks. Jokinen & Juhila, 1993, s. 75).

Aineiston analyysi eteni seuraavasti. Luettuamme ja jäsenneltyämme tutkimusaineistoa useaan kertaan huomasimme aineiston tarjoavan aikakäsityksiä tarkastelevan lukutavan. Näin analyysin ensimmäinen vaihe rajoittui tarkastelemaan ajan ilmenemistä perheen arjessa ja elämässä. Aika, johon perheet suhtautuvat hyvin erilaisin tavoin, oli ruuhkapuhetta yhdistävä teema, joten se muodosti perheen ruuhkavuosien viitekehyksen. Perhe

voi juosta ajan perässä tai muokata sitä niin, että siitä tulee perheen voimavara, resurssi.

Kohdensimme tarkastelumme erityisesti ajanmääreisiin, jotka liittyivät ruuhkavuosi viitekehykseen. Ajan hahmottamisessa olemme hyödyntäneet ajan lajittelua välttämättömään, sovittuun ja omistettuun aikaan sekä vapaa-aikaan (Miettinen & Rotkirch, 2012, s. 16; Ås, 1978). Tätä tarkastelunäkökulmaa hyödynsimme myös keskustelupalstojen jäsennyksessä. Tarkastelimme, miten kirjoittajat puhuvat ajasta ja miten he suhtautuvat esimerkiksi vapaa-aikaan ja välttämättömään aikaan. Kuinka paljon perheillä on vapaa-aikaa? Ovatko omistettu aika ja vapaa-aika ristiriidassa? Millainen puhetapa on kirjoittajilla, joilla on runsaasti itselle omistettua aikaa ja vapaa-aikaa? Millaista on aikapuhe ruuhkavuosikontekstissa?

Analyysin toisessa vaiheessa tutkimusaineistoa lähestyttiin uudesta näkökulmasta, paikannettiin keskustelusäikeet perhekäsityksiin. Perhekäsityksiä nostettiin esille tunnistamalla aineistosta familistista ja individualistista puhetta. Toisen vaiheen analyysi toimi myös temaattisena analyysinä, ja siinä ruuhkavuosi puhe jakautui kokonaisrakenteisiin eli teemoihin. (vrt. Kääriäinen, 2003, s. 89.)

Tulkitsemme familistista ja individualistista puhetta modernin ideologian pohjalta: emme niinkään kohdenna huomiotamme erityisesti perinteistä individualismia korostaviin piirteisiin, kuten avoliittoon tai vapaisiin suhteisiin, vaan korostamme erityisesti kirjoittajien tapaa puhua itsestään ja perheestään. Tässä vaiheessa puheessa tarkentui erityisesti persoonanapronominien käyttö: kuinka kirjoituksissa puhutaan minusta, meistä tai muista?

Analyysin viimeisessä vaiheessa pyrimme ymmärtämään, miten erilaiset aika- ja perhekäsitykset rakentavat ruuhkavuosia. Tätä kysymystä ratkaisimme yhdistämällä edelliset analyysit ja analysoimme, miten nämä käsitykset kytkeytyvät ruuhkavuosi-käsitteeseen.

5 Tulokset

5.1 Ruuhkavuodet staattisena ja dynaamisena aikapuheena

Ruuhkavuosia korostava puhe jakautui kahteen diskurssiin: staattiseen ja dynaamiseen tapaan suhtautua aikaan (vrt. Räisänen 2006, s. 71). Näistä kahdesta diskurssista erottui neljä puhetapaa, joissa aikaan suhtaudutaan säilyttävästi, voimattomasti, emansipoivasti tai eloisasti, liikkuvana ja vaihtuvana elementtinä (taulukko 2). Kussakin puhetavassa oli mahdollista erottaa vielä erilaisia puheen juonteita. Juonteiden määrittelyssä olemme kuvanneet sitä, miten ja millä tavalla kirjoittajat puhuvat ajasta (ks. tarkemmin Kaartti, 2013). Juonteiden nimet kuvaavat juonteiden sisältöä mahdollisimman tarkasti ja selkeästi.

Taulukko 2. Puhetavat juonteineen sekä puhetapojen jakautuminen metadiskursseihin

<i>Diskurssin luonne</i>	<i>Puhetavat</i>	<i>Puhetavan esiintyvyys aineistossa (= 268)</i>	<i>Juonteet</i>
Staatinnainen	Säilyttävä puhe	32	Tavallistamisen juonne Toteava juonne
Staatinnainen	Voimaton puhe	62	Alistuva juonne Tasa-arvottomuuden juonne Syyllisyyden juonne
Dynaaminen	Emansipoiva puhe	93	Kriittisyyden juonne Hegemoninen juonne Tuomitseva juonne
Dynaaminen	Eloisa puhe	81	Rajoja määrittävä inhimillisyyden juonne Kokeilevan luovuuden juonne Holistinen avoimuuden juonne

Säilyttävässä puheessa jokapäiväiseen elämään suhtaudutaan pysyvänä ja muuttumattomana elementtinä eli asiat tehdään niin kuin ne on aina tehty. Samantyyppinen muuttumattomuus on nähtävissä myös voimattomassa puheessa. Siinä on havaittavissa alistuvuutta, tasa-arvottomuutta ja syyllisyyttä. Alistuvuus tulee esille näytteessä 1 (näytteiden kurssiivit artikkelin kirjoittajien).

NÄYTE 1: – – Pahasti alkaa näyttämään siltä että sekä vien että haen lapset tarhasta. Miehen opettamiseen kaupassa käymiseen meni 2,5 vuotta ja monta raivaria. – – Joskus sovittaessa hän katsoo lasten perään, jotta äiti pääsee yksin kauppaan/pesutupaan/ ystäviä tapamaan. Noin pari kertaa kuussa. – – Töiden jakaminen tasapuolisesti tuntuu olevan vaikeaa ainakin minulle. Monesti teen ja teen, kunnes räjähdän ja vaadin ukoltakin jotain vastuuta. Siis osittain itse olen soppani keittänyt, mutta miten sen nyt sitten maustan, jotta työarki alkaisi sujumaan paremmin? Syksy vähän arveluttaa, koska palaan loppuun?
(Vauva[15] 20.6.2008, nainen.)

Emansipoivassa puheessa aika kohdataan kriittisesti, mutta toisaalta puhejuonteessa näkyy tuomitsemista ja vastapuolen alistamista. Samankaltaista voimaantumisen elementtiä on nähtävissä myös eloisassa puheessa, jossa korostuvat arjen hallinnan taidot, kompromissit ja ymmärrys siitä, että välillä voi olla kiire eikä aikaa jää omille askareille. Eloisassa puheessa perustellaan selkein argumentein omia päätöksiä (näyte 2).

NÄYTE 2: – – Niukilla elimme, tarjousmakkarapaketista tein sekä miehelle evään töihin että päivällisruuan. Kasvatin kasviksia paljon itse ja metsästäkin hankimme ruuan jatketta. Omat menot laitettiin minimiin: *ei uusia vaatteita ja kenkiä, ei kampaajaa, kosmetologia, ei ulkona syömistä, ei konsertteja, ei kalliita kuntosalivuoroja, ei kordinalekroniikan tai sisustuksen uusimista. Runsaan viiden kilometrin työmatka vanhalla pyörällä, ei autolla, eikä edes bussilla.* Keskustelimme asiasta paljon etukäteen, myös lasten kanssa sen, minkä niin pieni ymmärtää. *Kun asennoiduimme molemmat oikein, selvisimme näin jälkikäteen ajatellen oikein hyvin.* Ja yhtä ainutta kertaa ei silloin harmittanut tai kaduttanut eikä harmita tai kaduta vieläkään.

(Suomi24[6] 23.5.2012, nainen.)

Voimaton ja säilyttävä puhe asennoituivat aikaan hyvin samankaltaisesti: aika nähtiin muuttumattomana ja perinteitä on ylläpidettävä. Puheessa heijastui perheenjäsenten välisten intressien yhteensopimattomuus ja suuri tarve saada apua arjen organisointiin. Arki oli sekavaa, ja kiire näkyi lähes kaikessa tekemisessä. Voimaton ja säilyttävä puhe näkivät ajan kahlitsevana elementtinä. Kun voimatonta ja säilyttävää puhetta peilataan Miettisen ja Rotkirchin (2012) aikalajitteluun, puheessa painottuu aikalajien ristiriita: välttämätön, sovittu, omistettu ja vapaa-aika ovat kaikki ristiriidassa keskenään.

Empansipoivassa ja eloisassa puheessa aikaan ja arjen organisointiin kyettiin vaikuttamaan ja toisia voitiin opastaa erilaisissa arjen käytänteissä. Toisaalta kirjoitusnäytteissä havaittiin, että kirjoittajat osaavat valikoida ja priorisoida arjen askareita ja elämäntilanteita: kaikkea ei ole pakko ottaa elämäänsä. Kirjoittajilla oli hyvin vahva näkemys siitä, miksi he olivat valinneet tietyt ratkaisut eivätkä olleet valmiita niitä muuttamaan ilman hyviä perusteluja. Arjen suunnitelmista pystyttiin joustamaan, ja parisuhteessa oli helppo tehdä kompromisseja. Välillä työ (sovittu aika) sai viedä enemmän aikaa kuin perheelle omistettu vapaa-aika. Tämä hyväksyttiin, koska ymmärrettiin, että jossain vaiheessa perheelle on jälleen enemmän aikaa. Kootusti voidaan todeta, että näissä dynaamisista aikapuhetta edustavissa puhetavoissa vapaa-aika, omistettu aika, välttämätön aika ja sovittu aika olivat tasaisessa sopusoinnussa ja neuvoteltavissa. Staattisessa aikapuheessa, jota voimaton ja säilyttävä puhe edustavat, vapaa-aika usein unohtuu eikä omistettua aikaa ole.

Emansipovien diskurssien esiintyvyys aineistossa oli hyvin hallitseva (taulukko 2). Emansipoivalla puheella kirjoittajat pyrkivät auttamaan keskustelunaloittajaa rohkaisevassa ja kannustavassa mielessä, mutta sitä esiintyi myös vähemmän rakentavassa mielessä. Keskusteluketjuja analysoitaessa havaittiin, että suurin osa keskustelunaloituksista lähti liikkeelle voimattomilla diskursseilla, joihin muut kirjoittajat vastasivat emansipoivalla puheella, joka tässä yhteydessä oli arvostelemista ja kritisioimista.

Eloisaa puhetta esiintyi aineistossa myös runsaasti. Eloisaa puhetta edustavat kirjoittajat olivat valmiita muutokseen, sillä perheen perustaminen jo itsessään vaatii perheen käytänteiden muutosta. Voimaton ja säilyttävä puhe näyttivät usein jäävän emansipoivan ja eloisan puheen jalkoihin: Emansipoivassa ja eloisassa puheessa käytetty tehokas argumentointi ja näkökulmien paljous saivat voimattoman ja säilyttävän puheen vaikenemaan. Omia väitteitä oli tämän jälkeen enää vaikea perustella.

Niiden perheiden puheessa, jotka elävät kiireistä ja paineista lapsiperhevaihetta eli ruuhkavuosia, diskurssi rajoittuu kuitenkin hyvin staattiseen näkemykseen perheen ajasta. Aika dynaamisena elementtinä näkyy teksteissä, joissa perheessä osataan tehdä suunnitelmia ja kompromisseja tulevaisuuden kannalta. Dynaaminen aikakäsitys korostuu myös lapsettomassa parisuhteessa elävien ja yksineläjien puheessa. Mielenkiintoisinta on se, ettei ruuhkaista elämänvaihetta koettu elämää häiritsevänä tai estävänä, jos aikakäsitys oli dynaaminen. Johtopäätöksenä tästä voidaan todeta, että elämän ruuhkaiseksi kokeminen selittyy vain staattisella aikakäsityksellä. Tätä väitettä tarkastelemme edelleen toisessa analysointivaiheessa. Koska kaikki samaa elämänvaihetta elävät perheet eivät kokeneet elämänvaihetta kahlitsevana, voidaan kysyä, käytetäänkö ruuhkavuosi-käsitettä liian yleisessä merkityksessä.

5.2 Perhekäsitykset ruuhkavuosia selittävinä tekijöinä

Ensimmäisessä vaiheessa analysoimme internetin keskustelupalstojen puhetta aineistolähtöisesti kategorisoimalla ruuhkavuosia koskevaa puhetta aikakäsitysten perusteella. Toisen tutkimustehtävän tarkoituksena on ymmärtää ruuhkavuosia selittävää puhetta kirjoittajan itsensä ja ympäröivän yhteiskunnan suhteena. Kysymme, miten ruuhkavuosikokemukset ovat kytköksissä erilaisiin perhekäsityksiin.

Ruuhkavuosia koskevan puheen keskeiseksi yläteemaksi löydettiin aikakäsityksiin liittyvä puhe. Aikapuhe voitiin jakaa edelleen alateemoihin, joita olivat työn ja perheen yhdistäminen, opiskelun ja perheen yhdistäminen, perheen yhteinen, kiireetön ja tasavertainen aika, vanhempien yhteinen aika ja kotiäitiys. Näissä teemoissa nousi esille selvästi familistinen ideologia, mutta myös individualistinen ideologia. Analysoimme systemaattisesti keskusteluista familistista ja individualistista ideologiaa ilmentävät teemat.

5.2.1 Kotiäitiys ja hyvä vanhemmuus familistisina diskursseina

Familistista ideologiaa ilmentävät teemat tiivistyivät puheeseen kotiäitiydestä ja hyvästä vanhemmuudesta (vrt. Jallinoja, 2006). Näytteessä 3 kirjoittaja pohtii keskustelun avausviestissä, miten voisi yhdistää opiskelun, työn ja perheen toisiinsa niin, että tilanne olisi koko perheelle paras mahdollinen. Naisen kokema syyllisyys siitä, ettei ehdi olla perheensä kanssa

opiskelujen alettua, kertoi perheen tärkeydestä. Familistiselle perhekäsitykselle on tyypillistä perheen priorisoiminen tärkeimmäksi arvoksi elämässä (Jallinoja, 1985, s. 21). Kirjoittaja näki opiskelun mahdolliseksi, jos tilanne on perheessä sovelias.

NÄYTE 3: Olen vastikään palannut töihin (pätkätyöläinen, haave vaki-naistamisesta uudessa määräaikaisessa työpaikassa...) ja 2,5-vuotiaat kaksoset hoidossa. Työpäivä on raskas ja olen aivan rätti kun palaan töistä. Lapset on väsyneitä ja ylivilkkaita iltaisin. Pitäisi jaksaa niiden kanssa, hoitaa kotia sekä omaa kuntoa ajatellen käydä lenkillä... miten ihmeessä muut jaksatte vai oletteko tehopakkauksia eikä teitä väsyttä töiden jälkeen? Meillä mies kyllä on kaikessa mukana, mutta hänellä on myös raskas työ. Sukulaisia ei lähellä apuna ja ollaan pääkaupunkiseudulla eli ei kannata ehdottaa, että hoida työmatka hyötyliikuntana, ei onnistu, bussilla mennään...

(Kaksplus[2] 29.5.2011, nainen.)

Näyte 3 kertoo myös perheenjäsenten välisestä keskustelusta. Asioita pyrittiin järjestämään kestäväällä tavalla. Kirjoituksesta ilmeni myös, että perheessä vallitsi tasavertainen työnjako, mikä käy ilmi myös voimatonta puhetta kuvaavissa juonteissa (ks. ensimmäisen vaiheen analyysi, näyte 1). Näytteessä 1 on esillä samankaltainen teema, jota kuvaa uhrautuminen omalle perheelle. Väsymys ja oma jaksaminen nousevat esille.

Jos työ ja perhe nähdään tasavertaisina arvoina, kirjoittaja joutuu tekemään henkilökohtaisen valinnan näiden kahden välillä (vrt. Jallinoja, 2006, s. 47). Työelämän muutokset voivat hankaloittaa perhe-elämään panostamista. Familistit ovat tästä erityisen huolissaan (emt., s. 47; ks. myös Jallinoja, 1984, s. 79 sekä Haavio-Mannila, 1984, s. 10). Työelämän paineet ovat tuoneet huolipuheen keskustelupalstoille: näyttäisi siltä, että vanhempien oli pakko valita joko perhe tai työ. Puhe väsymyksestä ja jaksamisesta sai kirjoittajat pohtimaan ratkaisuja perheen ja työn yhteensovittamiseen. Osa koki opiskelun ja osa-aikatyön merkittäväksi ratkaisuksi perheen ja työn yhteensovittamisen ongelmassa.

Perheen yhteistä aikaa koskevassa keskustelussa puhuttiin myös perheen harrastuksista. Tästä teemasta puhuttiin ”harrastusrumbana”, joka osoittautui hankalaksi asiaksi kyseisessä kiireisessä elämänvaiheessa. Harrastuksiin kuljettaminen ja liiallinen harrastaminen jakoivat keskustelijoita kahteen leiriin. Toiset suosivat harrastamista lasten kehityksen edistämiseen vedoten ja perustelivat sitä viittaamalla erilaisiin tutkimuksiin esimerkiksi seuraavasti: ”lapsuuden musiikkiharrastuksillahan on tutkitusti suotuista vaikutusta muistiin, keskittymiseen ja oppimiseen” (Vauva[13] 25.2.2012, nainen). Toiset taas näkivät harrastuksien vähentävän perheen yhdessäoloa ja lisäävän kiirettä. Harrastuksesta tulee ongelma, jos perhe painottaa yhteistä ajankäyttöä ja näkee harrastukset vahvasti individualis-

mia edustavana, perheen yhteisyyttä vähentävänä tekijänä. Seuraavassa kirjoittaja kyseenalaistaa harrastusten positiivisten vaikutusten merkitystä suhteessa niiden vaatimiin järjestelyihin ja niiden negatiiviseen vaikutukseen perheen yhteiseen aikaan (näyte 4).

NÄYTE 4: Tietty seuraharrastus voi antaakin lapselle ihan tosi paljon, mutta useimmiten tuntuu että ei se välttämättä ole ihan niiden uhrausten arvoista kuitenkaan joita koko perhe joutuu yhden lapsen harrastuksen vuoksi tekemään. *Kyllä ensisijaisesti kuitenkin kaikilla perheen lapsilla on oikeus runsaaseen kiirettömään, ohjelmatomaan yhdessäoloaikaan ihan koko perheen kesken.*

(Plaza Ellit[10] 28.10.2008.)

Näytteessä 4 tulee esiin myös toinen näkökulma, eli puhe perheen yhteisestä ajasta tiivistyy käsitteisiin läsnäolo ja yhdessäolo. Tulokset saavat tukea Jallinojan (2006, s. 127) tutkimuksesta, joka koski familismipuhetta mediassa. Läsnäolon ja yhdessäolon käsitteet liittyvät kiinteästi työn ja perheen yhteensovittamiseen ja lasten kanssa olemiseen (Lammi-Taskula & Salmi, 2004, s. 33). ”Fyysinen ja henkinen läsnäolo” ja ”yhdessäolo” (Korvela, 2003, s. 147) esiintyivät niin miesten harrastuksia koskevissa keskusteluissa kuin työn, kotitöiden ja perheen yhteensovittamista koskevissa keskusteluissa. Näyte 5 osoittaa myös, kuinka familistista käsitystä edustavassa puheessa pidetään tärkeänä lasten kanssa yhdessä olemista.

NÄYTE 5: Minä taas käytän tekosyynä miehen poissaoloa, kun en halua juoruta ”ystävien” kanssa. Vietän aikaani mielummin lasteni (ja miehen) kanssa. He eivät ole mikään velvollisuus minulle, vaan nauhin heidän seurastaan ja haluan antaa lapsuudelle aikani.

(Plaza Ellit[9] 24.7.2008, nainen.)

Tutkimusaineiston familistiset näkemykset eivät ole ”puhdasta familismia”, jollaisena perhekäsitys esiintyi esimerkiksi 1800-luvulla, vaan pikemminkin modernia familismia (ks. Jallinoja, 2006). Modernissa familismissä on kuitenkin edelleen havaittavissa familistisia painotuksia, kuten se, että perheen tärkeyttä korostetaan kaikissa ratkaisuisissa eikä yksilöä nosteta esille (emt.). Tutkimuksessamme modernia familismia edustivat erityisesti monikossa kirjoitetut kommentit. Kirjoittaja puhuu ”meistä” eikä ”minusta”.

5.2.2 Individualistisia perhekäsityksiä

Individualismi näyttäytyy heikkona vivahteena ruuhkavuotta elävien puheessa. Puhetta, jossa ilmenee ainoastaan individualistisia piirteitä, esiintyy hyvin vähän. Individualismia koskeva tutkimusaineisto jakautui kahden alajuonteeseen: vapaaehtoisuuden ja oman tyytymättömyyden juonteeseen. Näihin kahteen liittyvää puhetta voidaan löytää esimerkiksi emansipoivasta ja eloisasta juonteesta. Voimattomasta ja säilyttävästä diskurssista ei paikannettu individualistisia juonteita. Pelkästään individualistista puhetta edustavien kirjoitusnäytteiden kirjoittajat osoittautuvat kuitenkin usein lapsettomiksi tai yksineläviksi, kuten esimerkiksi näytteessä 6 havaitaan.

NÄYTE 6: Onko muilla veloilla [vapaaehtoisesti lapsettomilla] sellainen olo, että haluaisi jättää moiset vuodet väliin kokonaan? Minä itse asiassa aionkin jättää ne väliin. Juuri tuollainen elämä on sitä, mitä en halua, en edes muutamaksi vuodeksi tai yhdeksikään vuodeksi. *En aio luopua harrastuksistani, vaan syventyä niihin vielä enemmän. En todellakaan aio olla töistä poissa kokonaista vuotta! Silloin kun mulla on vapaa-aikaa, vietän sitä tavallaan kuin eläkeläinen tai toisaalta kuin teini-ikäinen: teen niitä juttuja, jotka mua itseäni kiinnostaa.* Miksi vapaaehtoisesti hankkia itselleen mitään ruuhkavuosia? Inhoan muuten ajatustakin mahdollisista remonteista tai rakentamisista. En ikinä ottaisi riesakseni mitään remontoitavaa asuntoa. Ehkä tässä on jujuna se, että inhoan isompia käytännön hommia noin kokonaisuudessaan.

(Plaza Ellit[10] 24.10.2008, nainen.)

Näytteessä 6 kirjoittaja on vapaaehtoisesti lapseton ja kritisoi ruuhkavuosia eläviä ja jatkuvasti kalenteri kädessä juoksevia. Kirjoittaja puhui vain itsestään; hän ei puhu lainkaan ”meistä”. Itsensä korostaminen ja tuomitsevuus osoittautuivat usein individualismin piirteiksi. Keskusteluketjut sävyttyivät hyvin vahvasti negatiivisiksi, jos mukana oli yksikin individualistinen kirjoitus. Individualistisessa puheessa korostui erityisesti valintojen vapaaehtoisuus. Keskusteluissa kirjoitettiin ruuhkavuosien vapaaehtoisuudesta ja siitä, kuinka niitä ei ole pakko ottaa omaan elämäänsä.

Individualistinen puhe rajoittui ruuhkavuosikeskusteluissa liialliseen itsensä korostamiseen ja toisaalta saamattomuuteen. Individualismi korostui niin vahvana, etteivät kirjoittajat tuntuneet muistavan, että parisuhteessa on toinenkin aikuinen, joka voi myös auttaa. Pelkästään individualismia edustavassa puheessa ei ollut aineistossa havaittavissa ollenkaan perhemyönteisyyttä, kun taas Jallinoja (2009, s. 55–57, s. 68–69) on huomannut perheen vapaa-aikaa koskevissa tutkimuksissa perhemyönteisyyden lisääntyneen myös individualistisissa näkemyksissä. Voikin kysyä, miksi tällainen keskustelu tuottaa jyrkkiä kannanottoja.

5.2.3 Tiimiperhe yhdistää erilaiset perhekäsitykset

Tekstinäytteet kuitenkin osoittivat, etteivät kaikki näytteet jakaudu puhtaasti kumpaankaan perhekäsitykseen, vaan puheessa ilmenee myös molempia, sekä individualistisia että familistisia, näkemyksiä. Tämä ominaisuus näyttäisi liittyvän modernin perheen määrittelyyn (Jallinoja, 1985, s. 32; vrt. myös Dencik, 1997). Moderni perhe pärjää nyky-yhteiskunnassa, koska se kykenee aaltoilemaan yhteiskunnan muutoksien mukana. Tällainen perhe näkee yksilöiden tärkeyden perheessä ja ottaa jokaisen perheenjäsenen tarpeet huomioon päätöksiä tehdessään. (emt., s. 32–35.) Puhetta, jossa individualismi ja familismi yhdistyvät tasavertaisesti, esiintyy seuraavassa näytteessä.

NÄYTE 7: [Vastaa miehelle, joka pelkää menettävänsä urheiluharrastuksensa lapsen synnyttyä perheeseen.] Nämä ovat niitä asioita, joista on kotona *keskusteltava ja sovittava yhdessä*, miten paljon vaimo on valmis tukemaan harjoitteluasi. Jos tähtäimessä on oikeasti vaikkapa olympialaiset, niin tietenkään harjoittelua ei voi jättää. *Teidän* on mietittävä, onko sinun harjoittelu se asia, johon olette valmiit kaikki panostamaan. Äiti varmasti kaipaa kotona apua, sekä *henkisesti että fyysisesti*. Myös *parisuhde vaatii aikaa*. Usein käy niin, että joitain menoja on pakko karsia perheen lisääntyessä, jos haluaa toimivan perhe-elämän ja parisuhteen. Etenkin, jos urheilu on enemmän jotain 7 divarin pallon potkimista, jossa tärkeintä on lähinnä saunaillat ja kavereiden kanssa olo, on siitä varmasti varaa tinkiä. *Lisäksi varmasti sinullakin on halu viettää aikaa perheesi ja lastesi kanssa?* (Suomi24[7], 30.8.2007.)

Toisin kuin agraariyhteiskunnassa luonnon ehdoilla elävässä, työn ja kodin yhdistävässä arjessa, nykyperhe sukkeloi erilaisten toimintajärjestelmien verkossa eli sovittaa yhteen työn, koulujen, harrastuksien ja kodin elämää (Korvela & Keskinen, 2008, s. 255–257). Perheessä on samanaikaisesti sekä tiimiperheyteen liittyvää tematiikkaa että myös ruuhkavuosiin liittyvää, negatiivisesti latautunutta ilmapiiriä. Tämä artikkeli osoittaa, että perheellä voi olla molemmat asenteet arkeen ja perheenä elämisen dynamiikkaan.

5.3 Yhteenvetoa

Olemme koonneet tutkimusaineiston analyysin tulokset perhe- ja aikakäsityksistä taulukkoon 3. Familistista perhekäsitystä edustavia puheenvuoroja esiintyi aiheistossa eniten (40 %). Individualistista perhekäsitystä edustavia puheenvuoroja oli 22 prosenttia kaikista kirjoituksista. Familistisen perhekäsityksen kanssa lähes saman verran esiintyi tiimiperhekäsitystä edustavia puheenvuoroja (38 %), joissa yhdistettiin familistisia ja individualistisia käsityksiä.

Taulukko 3. Perhekäsityksiä koskevan puheen jakautuminen aikakäsityksiin

Diskurssit	Puhetavat	Perhekäsitys									
		Moderni familistinen		Individualistinen		Yhdistävä eli tiimiperhe		Yhteensä		Yhteensä	
		f	%	F	%	F	%	f	%	f	%
Staattinen	Voimaton puhe	62	23	0	0	0	0	62	23	94	35
	Säilyttävä puhe	32	12	0	0	0	0	32	12		
Dynaaminen	Emansipoiva puhe	6	2	28	10	59	22	93	34	174	65
	Eloisa puhe	7	3	31	12	43	16	81	31		
Yhteensä		107	40	59	22	102	38	268	100	268	100

Aineiston puhetaivoista 65 prosenttia edusti dynaamista ja 35 prosenttia staattista diskurssia. Taulukosta voidaan havaita myös, miten erilaisia perhekäsityksiä edustavat kirjoitukset kytkeytyivät erilaisiin aikakäsityksiin. Kaikki staattista aikakäsitystä edustavat puhetavat ilmensivät familistista perhekäsitystä. Dynaamista aikakäsitystä edustavissa puhetaivoissa esiintyi kaikkia perhekäsityksiä. Kaikki individualistista ja tiimiperhekäsitystä edustavat puheenvuorot liittyivät dynaamisiin puhetapoihin, mutta vain pieni osa (12 %) familistista perhekäsitystä edustavista kommentteista liittyi dynaamiseen diskurssiin. Familistinen puhe jakautui sekä staattiseen että dynaamiseen diskurssiin. Familistisesta puheesta 88 prosenttia edusti staattista diskurssia eli voimatonta ja säilyttävää puhetta. Osaa keskustelupalstoja hallitsi individualistien juhlapuhe, jossa familistit jäivät selvästi varjoon ja heidät hiljennettiin ruuhkavuosidiskurssissa. Tämä lienee tyypillistä puhetta keskustelupalstoilla, jossa ilkeily on tavallista puhetapaa (vrt. Eriksson, 2013). Tiimiperhekäsitystä edustavaa puhetta oli 38 prosenttia kaikista puheenvuoroista. Siinä familistiset ja individualistiset käsitykset yhdistyivät. Nämä puheenvuorot liittyivät selvästi emansipoivaan ja eloisaan puheeseen.

6 Aika- ja perhekäsitykset ruuhkavuosikäsitteen selventäjänä

Ensimmäisessä analysointivaiheessa tutkimme keskustelupalstojen puheen jakautumista erilaisiin aikakäsityksiin. Analysoinnin tuloksena muodostui kaksi diskurssia, staattinen ja dynaaminen diskurssi, jotka molemmat rakentuvat kahdesta puhetavasta. Staattinen diskurssi rakentui voimattomasta ja säilyttävästä puheesta ja dynaaminen diskurssi emansipoivasta ja eloisasta puheesta.

Toinen analysointivaihe kohdistui erilaisten perhekäsityksien ilmenemiseen tutkimusaineistossa. Kiinnostavaksi havainnoksi osoittautui, että aineistosta ei paikantunut vain familistisia ja individualistisia piirteitä, vaan myös familismia ja individualismia yhdistävää puhetta, josta käytämme nimitystä *tiimiperhe*-puhe. Individualismi ja familismi osoittautuvat näin toisensa poissulkeviksi ääripäiksi, joista tiimiperhe on tehnyt oman, niitä yhdistävän sovelluksensa. Toinen analysointivaihe osoitti, että staattinen eli ruuhkavuosipuue on vain perhe-elämää viettävien puhetta, koska individualistit osoittautuivat perheettömiksi. Tiimiperhe puolestaan tiedosti ruuhkavuosien olemassaolon ja oli varautunut kyseiseen ilmiöön: asioita osattiin suunnitella ja kompromissit arjessa olivat tavallisia. Arki saattoi olla monia tilanteita täynnä, mutta perhe osasi mukautua arjen muuttuviin olosuhteisiin, mikä tarkoittaa dynaamista toimintaa. Tiimiperheen aikakäsitykset olivat nimenomaan dynaamisia. Tiimiperhe on yhteiskunnan dynaaminen muutoselementti, joka ymmärtää elämän potentiaalisuuden muutokseen.

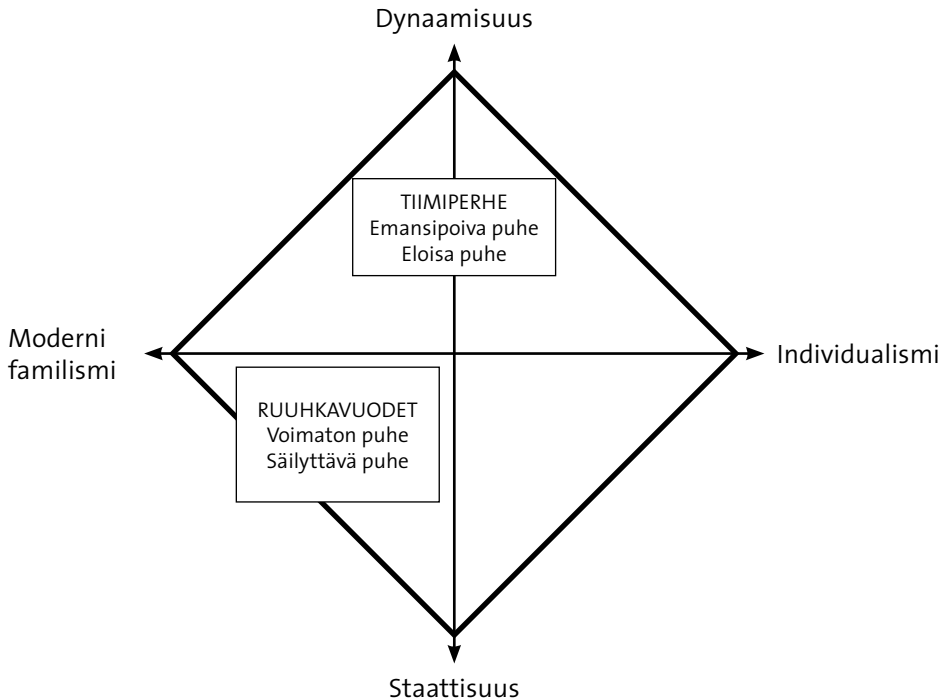
Tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää ruuhkavuosien rakentumista. Viimeisenä tutkimustehtävänä on ymmärtää, miten aika- ja perhekäsitykset yhdessä rakentavat ruuhkavuosi-ilmiötä. Olemme rakentaneet mallin, jolla selitämme ruuhkavuosien rakentumista suomalaisessa yhteiskunnassa. Tutkimustulos on kiteytetty ruuhkavuosia selittävään diskursiiviseen *voimakenttämalliin* (kuvio 1).

Kuviossa 1 perhekäsitykset muodostavat vaaka-akseliston ja aikakäsitykset pystyakseliston. Olemme rajanneet akselistot neliöllä, joka ilmentää sitä viitekehystä, jossa perheen perhekäsitykset ja aikakäsitykset voivat vaihdella. Näin akselisto muodosti neljä voimakenttää, joihin analysoidut tekstit, staattisen ja dynaamisen diskurssin juonteet, voitiin sijoittaa. Voimakenttämalli on visuaalinen konstruktio aineistostamme.

Kuten edellä on todettu, staattinen diskurssi rakentui voimattomasta ja säilyttävästä puheesta ja dynaaminen diskurssi emansipoivasta ja eloisasta puheesta. Emansipoivaa ja eloisaa puhetta ilmentävää puhetapaa havaittiin niin familistisessa kuin individualistisessakin puheessa. Voimaton ja säilyttävä puue rajautuivat vain familistiseen ja staattiseen voimakenttään, koska näitä kahta juonetta ei paikannettu lainkaan individualistisesta puheesta.

Yksilöiden aikakäsitykset eivät vaikuta vain perheen sisällä. Staattinen ja dynaaminen diskurssi liittyivät yhteiskunnan kehitykseen. Itse asiassa staattisen juonteen muodostavat voimaton ja säilyttävä puue olivat peilattavissa ajan muutokseen. Staattinen ja dynaaminen aikakäsitys voidaan purkaa aikakäsityksiä esittelevän luvun tematiikkaan (ks. Julkunen, 2010). Dynaamiselle puueelle on ominaista aikatrendin hyväksyminen ja siihen sopeutuminen. Dynaamisessa diskurssissa nousee esille taito suunnitella asioita ja tehdä useita toimintoja samanaikaisesti. Puueessa, jossa ilmenee dynaamisia elementtejä, on otettu uusi aikakäsitys vastaan (vrt. Julkunen

Kuvio 1. Voimakenttämalli ruuhkavuosien kuvaajana

ym., 2004, s. 23–26). Tämän takia ruuhkavuosiin ei suhtauduta pelolla, vaan tilanne on hyväksytty. Dynaamista diskurssia edustavissa tekstinäytteissä on myös havaittavissa esimerkiksi monisuorittamista (vrt. Kinnunen, Feldt, Rantanen & Pulkkinen, 2005, s. 49–51), jossa perheen äiti toimii arjessaan monessa roolissa, työntekijänä, lasten äitinä ja vaimona, ja kykenee hallitsemaan roolien moninaisuutta. Vahva familismi ei sovi uuteen, informaatioajan aikakäsitykseen (vrt. Julkunen, 2010). Staattisessa puheessa puolestaan eletään edelleen teollista aikakäsitystä. Teollinen aikakäsitys ei sovi nyky-yhteiskunnan nopeaan tempoon (Julkunen, 2010), minkä takia ruuhkavuosista tulee uuvuttava ja raskas elämänvaihe.

Tutkimusaineistomme antoi ymmärtää, etteivät ruuhkavuodet ole individualistinen ilmiö, vaikka ruuhkavuodet voivat muodostua hyvin monenlaisista komponenteista. Individualistit asettuvat vastavirtaan ja lähtevät kritisoimaan ruuhkavuosien olemassaoloa. Individualistit osoittavat vankasti, etteivät aio hankkia ruuhkavuosia, jossa aikaa ei ole tarpeeksi itselle. Kommentit toimivat selvänä vastaiskuna familismille. (vrt. Jallinoja, 2006, s. 264–267.) Ruuhkavuosipuhetta rakennetaan tavallisimmin familistisessä hengessä, sillä ruuhkavuodet rakentuvat pääasiassa perheen ja elämän muiden rakenteiden ympärille. (vrt. Hiilamo 2003.)

Analysoinnin tuloksena ruuhkavuodet paikantuvat (kuvio 1) nimenomaan staattiseen ja familistiseen alueeseen, vaikka osa puhdasta familismia edustavista puheenvuoroista edustikin dynaamista aikakäsitystä. On

huomattava, ettei perhe tuolloin kokenut elävänsä ruuhkavuosia tai ei puhunut tuosta ajasta negatiivisesti sävyttyneenä ilmiönä. Familistinen dynaaminen puhetapa korosti tuon ajan onnea ja kokemusten rikkautta, eikä kiire vaivannut perhe-elämää.

Tiimiperheen perhekäsitys muodostuu individualismin ja familismin sopusoinnusta ja toisaalta mahdollisuudesta aaltoilla näiden perhekäsityksien välillä. Tiimiperhe tiedostaa ruuhkavuodet ja osaa ottaa ne vastaan. Puheessa näkyy transformatiivisuus. Työn ja perheen yhteensovittaminen onnistuu perheenjäsenten yhteistoiminnalla ja -päätöksillä. Perhe osaa myös nostaa jokaisen perheenjäsenen erilliseksi yksilöksi, mikä näkyy muun muassa jokaisen omien harrastuksien ja intressien korostamisella. Tiimiperhe osaa arvostaa perheenjäsenten yksilöllisiä valintoja (vrt. Jallinoja, 1985, s. 32–35; Korvela & Keskinen, 2008, s. 265–266).

7 Lopuksi

Ruuhkavuodet osoittautuvat tutkimuksemme perusteella familistisen perhekäsityksen ja staattisen aikakäsityksen muovaamaksi ilmiöksi. Kyseessä on aikapulan ja kiireen kokemus. Kaikkea ei ehditä hoitaa niin nopeasti kuin halutaan. Tutkimusaineistossa ruuhkavuodet saavat negatiivisen latauksen juuri kiireen ja perheen yhteisen ajan vähyyden takia. Ruuhkavuodet ovat ajanjakso, jonka odotetaan loppuvan ja olevan nopeasti ohi. Aineiston analyysi osoittaa myös, että odotettua ruuhkavuosiongelmia ei ole, kun perheen aikaa osataan organisoida ja perhe kykenee neuvottelemaan ja rakentamaan kompromisseja. Tiimiperhe osoittaa dynaamisen tavan suhtautua muutokseen. Perhe kykenee aaltoilemaan familismin ja individualismin kentässä perheen tilanteeseen sopivalla tavalla. Perhe on havainnut yhteiskunnan nopeuden ja tehokkuuden vaatimukset ja muokkaa sen mukaan omaa toimintaansa. Perhe antaa jokaiselle mahdollisuuden yksilöllisyyteen ja itsensä toteuttamiseen. Kun individualismi ja familismi aaltoilevat, tiimiperhe on varpaillaan. Kun yhteiskunnassa on familistinen perhekäsitys vallalla, tiimiperhe mukautuu sen arvoihin ja toisaalta pystyy joustoihin individualismin mukaisesti. (vrt. Dencik, 1997; myös Heinilä, tämä teos.) Tällaiset kirjoittajat eivät puhu elämästään ”ruuhkavuosina”. Kiire- ja aikapulapuhe antavat ruuhkavuosista negatiivisen kuvan.

Ruuhkavuosipuhe koskee paljolti perhettä ja sen arvostusta. Perheen tärkeyttä korostetaan kiireisinäkin ajanjaksoina. Vanhemmat kokevat syyllisyyttä työn siirtymisestä kotiin tai työpäivien venymisestä. Opiskelun nähdään myös vähentävän perheen yhteistä aikaa. Elämän prioriteetiksi tulee perheen kiireetön yhdessäolo, jonka puuttuminen lisää vanhempien ahdistusta ja aikapulaa sekä tätä kautta tunnetta elämän ruuhkavuosista. Lisäksi ruuhkavuodet tuntuvat paikantuvan vain aikuisten arkeen, jokapäiväiseen rutiiniin ja toistoon. (ks. esim. Jokinen, 2005; Salmi, 2004.)

Ruuhkavuosissa ei ole kyse vain perheen itsensä tekemistä ratkaisuista. Myös työelämässä on pohdittu työn ja perheen yhteensovittamista (ks. esim. Miettinen & Manninen, 2006; Turpeinen & Toivanen, 2008). Perheystävälliset työelämäkäytännöt ja perhemyönteinen yrityskulttuuri voivat helpottaa perheen ja työn yhteensovittamista. Tämä tarkoittaa esimerkiksi työaikojen joustoa tai mahdollisuutta osa-aikaiseen työskentelemiseen (Turpeinen & Toivanen, 2008, s. 11–13). Yhteensovittamisongelman ratkaisu voisi lähteä työmaailmasta, kuten on joissakin asianajotoimistoissa kokeiltu (ks. Tyynysniemi, 2012).

Sekä keskustelupalstoilla että asianajotoimiston projektissa on ymmärretty se, että perheettömät henkilöt on rajattu ulos ruuhkavuosisuhteesta. Yksin asuvien itse rakentama ruuhkavuosi, joka saattoi johtua esimerkiksi työn ja harrastuksen yhdistämisen vaikeudesta, ei saa julkista tukea puolelleen. Tämä saa pohtimaan, ovatko ruuhkavuodet yksin asuvalle edes sallittuja. Perheen kokemaa ruuhkavuotta tuetaan yrityksiä ja perhepoliittisilla ratkaisuilla, mutta yksilön ruuhkavuosiin ei haluta puuttua. Yhteiskunnan toiminnassa ja erilaisissa poliittisissa ohjelmissa heijastuu edelleen vahva familismi (Jallinoja, 1985, s. 24–26), mutta olisiko yhteiskunnan jo aika modernisoitua ja lopettaa tämän ristiriidan ylläpitäminen?

LÄHTEET

- BRADY, E., & GUERIN, S. (2010). "Not the romantic, all happy, coochy coo experience": A qualitative analysis of interactions on an Irish parenting web site. *Family Relations*, 59, 14–27.
- DENCIK, L. (1997). The Position of Families in the Transformation of the Modern Scandinavian Welfare States. Teoksessa L. A. Vaskovics (toim.), *Familienleitbilder und Familienrealitäten* (s. 248–277). Opladen: Leske + Budrich.
- ERIKSSON, I. (2013). Tukea vai ilkeilyä verkkokeskustelupalstalla. *Aikuiskasvatus*, 3, 190–200.
- FOUCAULT, M. (1986). *The Archaeology of Knowledge*. London: Tavistock.
- GARHAMMER, M. (1999). *Wie Europäer ihre Zeit nutzen. Zeitstrukturen und Zeitkulturen im Zeichen der Globalisierung*. Berlin: Edition Sigma.
- GIDDENS, A. (2006). *Sociology*. (5. painos). Cambridge: Polity Press.
- HAAVIO-MANNILA, E. (1984). Perheen ja työn suhde. Teoksessa E. Haavio-Mannila, R. Jallinoja & H. Strandell (toim.), *Perhe, työ ja tunteet. Ristiriitoja ja ratkaisuja* (s. 184–202). Helsinki: WSOY.
- HIILAMO, K. (2003). *Elämän ruuhkavuodet – Kertomuksia vanhemmuudesta*. Helsinki: Kirjapaja.
- HUSA, S. (1995). "Foucaultlainen metodi". *Niin & Näin*, 2(3), 42–48.
- JALLINOJA, R. (1984). Perhekäsityksistä perhettä koskeviin ratkaisuihin. Teoksessa E. Haavio-Mannila, R. Jallinoja & H. Strandell (toim.), *Perhe, työ ja tunteet. Ristiriitoja ja ratkaisuja* (s. 37–110). Helsinki: WSOY.
- JALLINOJA, R. (1985). *Johdatus perhesosiologiaan*. Helsinki: WSOY.
- JALLINOJA, R. (2006). *Perheen vastaisuus Familistista käännettä jäljittämässä*. Helsinki: Gaudeamus.
- JALLINOJA, R. (2009). Perhe yhdessä vapaa-aikana. Teoksessa M. Liikkanen (toim.), *Suomalainen vapaa-aika. Arjen ilot ja valinnat* (s. 49–80). Helsinki: Gaudeamus.
- JOKINEN, A. & JUHILA, K. (1993). Valtasuhteiden analysoiminen. Teoksessa A. Jokinen & K. Juhila & E. Suoninen, *Diskurssianalyysi liikkeessä* (s. 75–110). Tampere: Vastapaino.

- JOKINEN, A. & JUHILA, K. & SUONINEN, E. (1993). Diskurssiivinen maailma: teoreettiset lähtökohdat ja analyttiset käsitteet. Teoksessa A. Jokinen & K. Juhila & E. Suoninen, *Diskurssianalyysi liikkeessä* (s.17–47). Tampere: Vastapaino.
- JOKINEN, A. & JUHILA, K. & SUONINEN, E. (1999). *Diskurssianalyysi liikkeessä. Vuorovaikutus, toimijuus ja kulttuuri empiriisen tutkimuksen haasteina*. Tampere: Vastapaino.
- JOKINEN, E. (2005) *Aikuisten arki*. Helsinki: Gaudeamus.
- JOUTSENNIEMI, K. & MUSTONEN, V. (2013). *Ruuhkataidot. Iloa vanhemmuuteen*. Helsinki: Duodecim.
- JUHILA, K. (1999). Kulttuurin jatkuvasti rakentuvat kehät. Tilanteisesta kulttuuriseen kontekstiin. Teoksessa A. Jokinen & K. Juhila & E. Suoninen, *Diskurssianalyysi liikkeessä* (s. 160–198). Tampere: Vastapaino.
- JULKUNEN, R. (2010). Työnajan hallinnan uudet lähteet. Teoksessa E. Nurminen (toim.), *Sosiaalipolitiikan lukemisto* (s. 169–191). Tampere: Palmenia.
- JULKUNEN, R., NÄTTI, J. & ANTTILA, T. (2004) *Aikanyrjähdys. Keskiluokka työn puristuksessa*. Tampere: Vastapaino.
- KAARTTI, N. (2013). *Perhe ajassa – aika perheessä. Diskurssianalyysi ruuhkavuosien rakentumisesta 2000-luvun Suomessa*. Helsingin yliopisto, opettajankoulutuslaitos, kotitaloustieteen pro gradu -tutkielma.
- KARHU, P. (1998). Perhe muuttuu – vai muuttuuko? Teoksessa K. Koskinen (toim.), *Sosiologia karttalehtiä. Matkaopas yhteiskunnan tutkimiseen* (s. 131–161). Tampere: Vastapaino.
- KINNUNEN, U., FELDT, T., RANTANEN, J., & PULKKINEN, L. (2005). Työn ja perheen vuorovaikutus. Menetelmä kielteisen ja myönteisen vuorovaikutuksen tutkimiseen. *Psykologia*, 40, 43–52.
- KIVIMÄKI, R. (2003). Perhe tuli työelämään. Teoksessa H. Forberg & R. Nätkin (toim.), *Perhe murroksessa. Kriittisen perhetutkimuksen jäljillä* (s. 186–201). Helsinki: Gaudeamus.
- KORVELA, P. (2003). *Yhdessä ja erikseen – perheenjäsenten kotona olemisen ja tekemisen dynamiikka* (Tutkimuksia 130). Kotitaloustieteen väitöskirja. Helsinki: Stakes.
- KORVELA, P. & KESKINEN, H. (2008). From Surviving to Reconciling Home and Work – An Activity-Theoretical Study on the Changing Everyday Life in Families. Teoksessa T. Tuomi-Gröhn (toim.), *Reinventing art in everyday making* (s. 241–270). Bern: Peter Lang Publishing Group.
- KUUSELA, P. (2004). *Sosiaalisen maailman tasot ja toimijat. Esseitä sosiaalitieteiden ja arviointitutkimuksen metodologiasta*. Kuopio: UNIpress.
- KÄÄRIÄINEN, A. (2003). *Lastensuojelun sosiaalityö asiakirjoina. Dokumentoinnin ja tiedonmuodostuksen dynamiikka*. Helsingin yliopisto. Valtiotieteellinen tiedekunta. Sosiaalipolitiikan laitos. Sosiaalipolitiikan väitöskirja.
- LAMMI-TASKULA, J., & SALMI, M. (2004). Aikaa työlle, aikaa perheelle. Teoksessa M. Salmi & J. Lammi-Taskula. (toim.), *Puhelin, mummo vai joustava työaika? Työn ja perheen yhdistämisen arkea* (s. 30–39). Helsinki: Stakes.
- MIETTINEN, A. & MANNINEN, A. (2006). *Sovittelua ja sopeutumista: työn ja perheen yhteensovittamisen kysymyksiä määräaikaista tai osa-aikatyötä tekevien perheissä*. Väestötutkimuslaitos. Katsauksia E 23/2006. Helsinki: Väestöliitto.
- MIETTINEN, A. & ROTKIRCH, A. (2012). *Yhteistä aikaa etsimässä. Lapsiperheiden ajankäyttö 2000-luvulla* (Katsauksia E 42/2012). Perhebarometri 2012. Väestötutkimuslaitos. Helsinki: Väestöliitto.
- MO, P. K. H. & COULSON, N. (2009). Rapid communication. Exploring the communication of social support within virtual communities: A content analysis of messages posted to an online HIV/ AIDS support groups. *Cyberpsychology & Behavior*, 11, 3, 371–374.
- OCHS, E. & T. KREMER-SADLIK (toim.) (2013), *Fast-forward family. Home, work, and relationships in middle-class America*. Berkeley: University of California Press.
- PERHO, A. (2013). *Superarkea! Käytännön opas helpompaan elämään*. Helsinki: Paasilinna.
- PÄÄKKÖNEN, H. (2010). *Perheiden aika- ja ajankäyttö: tutkimuksia kokonaistyöajasta, vapaaehtoistyöstä ja kiireestä*. Helsinki: Tilastokeskus.
- RANSSI-MATIKAINEN, H. (2012). *Yhdessä sittenkin. Kokemukset erokriisistä, vertaistuesta ja muutoksesta parisuhteessa* (Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja 116). Tampere.
- RÄISÄNEN, M. (2006). *Transformatiivisuus opettajapuheessa. Diskurssianalyysi opettajan yhteis-*

kuntasuhteen, vaikutusvallan ja ideologisen paikan rakentumisesta *Opettaja-lehdessä vuosina 1978 ja 2004*. Tampereen yliopisto. Kasvatustieteiden tiedekunta. Kasvatustieteiden laitos. Pro gradu -tutkielma.

- RÖNKÄ, A., K. MALINEN, & T. LÄMSÄ (toim.) (2009), *Perhe-elämän paletti. Vanhempana ja puolisona vaihtelevassa arjessa*. Jyväskylä: PS-kustannus.
- SALMI, M. (2004). Työn ja perheen yhteensovittamisen kentät. Teoksessa M. Salmi & J. Lammi-Taskula. (toim.), *Puhelin, mummo vai joustava työaika? Työn ja perheen yhdistämisen arkea* (s. 1–10). Helsinki: Stakes.
- SMITH, D. E. (1999). *Writing the social. Critique, theory, and investigations*. Toronto: University of Toronto Press Incorporated.
- SUONINEN, E. (1992). *Perheen näkökulmat. Diskurssianalyysi perheenäidin puheesta*. Tampere: Tampereen yliopisto.
- TURKKI, K. (1999). *Kotitalousopetus tienhaarassa: teknisistä taidoista kohti arjen hallintaa* (Kotitalous- ja käsityötieteiden laitoksen julkaisuja 2). Helsingin yliopisto.
- TURPEINEN, M., & TOIVANEN M. (2008). *Perhe työssä, työ perheessä: työn ja perheen yhteensovittamisen rajat ja mahdollisuudet työorganisaatioimijoiden, perheen ja sukupuolen näkökulmasta*. Helsinki: Työterveyslaitos.
- TYNJÄLÄ, P. (1999). *Oppiminen tiedon rakentamisena. Konstruktivistisen oppimiskäsityksen perusteita*. Helsinki: Kirjayhtymä.
- TYYNYSNIEMI, M. (2012). Työsuhde-etuna valmista ruokaa kotiin vietäväksi. Helsingin Sanomat. 12.1.2012.
- VIRKKI, J. (toim.) (1994). *Ydinperheestä yksilöllistyviin perheisiin*. Helsinki: WSOY.
- ÅS, D. (1978). Studies of Time-Use Problems and Prospects. *Acta Sociologica*, 21(2), 125–141.